

Навика да одмах по буђењу потражим даљински и махиално притиснем дугме било којег од првих шест меморисаних канала, постала је правило које ми одавно иде на живце.

Иако ми често, да се не лажемо, та јутарња рутина донесе и ведро расположење пре него што закорачим у нови дан.

Пре неко јутро, тако, из црнила екрана нагло ми израња знојава глава Ивице Дачића, министра спољних послова, и у лету 'ватам следеће речи:

„... Дођи ми, знате шта, дође ми да устанем и завалим им шамарчину!“

Јао, контам, опет су глуперду скембали у некакву скривену камеру иако је први потпредседник Владе Србије општепознат по јавним наступима, где муцавом вербалном гимнастиком отклања сваку сумњу у своје говорничке вештине.

Кад, не лези враже, кадар се шири и, на моју огромну јутарњу жалост, испоставља се да овај наш чувени вокални солиста заиста гостује на ТВ Пинку код Дее и Сарапе. У наставку, највише захваљујући идиотском поимању политике и ботовском приступу занимању захваљујући којем Сарапа ‘лебом ‘рани ужу фамилију, сазнајем да је лупање шамара било „намењено“ албанским преговарачима у Бриселу. Да л’ Тачи није хтео довољно да се сагне или се Вучић тргнуо из сна, скочио с пода и спречио трагедију, не знам, тек Дачић је, мада жешће револтиран, „шамарчину“ ипак депоновао у фолдер – „Приче унуцима и Сарапи“!

Из не знам ког разлога, баш тог јутра присетио сам се стварне „Скривене камере“ пре нешто више од пет година, у којој су актери били Дачић, тадашњи први министар Владе Србије, и ватрена водитељка и Плејбојева зечица, која током интервјуа изводи „Шерон Стоун моменат“ из филма „Ниске страсти“.

„Поента је била у томе да Дачић буде сасвим сигуран да је видео то што је видео. Депилацијом међуножја то не бисмо постигли“, изјавила је тада Бранка Кнежевић, лажна водитељка.

Дачић је видео „цица-мацу“, а његов судар са недепилираним водитељкиним међуножјем, збуњени осмех и шеретско мрдучкање обрвама, видело је преко милион људи. Нагађа се да снимак није гледао Александар Вучић: зли језици тврде да је он писао сценарио.

Иначе, гостовање Дачића у „нескривеној камери“ код Дее и Сарапе згодило се, какве ли

случајности, три године откако је Мрежа за истраживање криминала и корупције КРИК.рс објавила тајне снимке на којима су овековечени сусрети Родољуба Радуловића, званог Миша Банана, једног од шефова нарко-картела, са челним људима српске полиције. Састанке су скривеним камерама снимали агенти српске обавештајне агенције која је Радуловића пратила као припадника нарко-клана током операције „Мост“. КРИК није пропустио прилику да ових дана обележи годишњицу и понови текст Стевана Дојчиновића, одакле, неће ми замерити, крадем кључне детаље.

Радуловић, за кога Тужилаштво тврди да је био под контролом Дарка Шарића, 29. новембра 2008. године сусрео се са Бранком Лазаревићем, шефом кабинета министра полиције Ивице Дачића.

У периоду кад је са Шарићем организовао велике испоруке дроге из Јужне Америке у Европу, Радуловић је снимљен како се 6. децембра 2008. на улици среће са Вањом Вукићем, замеником шефа кабинета министра полиције.

Две недеље касније, 21. децембра 2008, Радуловић џипом улази у државну резиденцију у Ужичкој улици у Београду око 22 часа. Резиденцију је тада користио Дачић, министар полиције.

Нешто више од месец дана касније, 31. јануара 2009, агенти су снимили састанак Радуловића и премијера Дачића у рибљем ресторану „Гушти мора“. Наздрављају док ручају, опуштено ћаскају док пуше томпусе. Дачић излази са кесом у рукама.

Почетком априла 2009. године Радуловић се састао са Иваном Тончевим, Дачићевим саветником за националну безбедност. Радуловић му шапуће на уво, тапше га по грудима и љубе се у образ.

Од свих актера „скривене камере“, сем Радуловића који је у одсуству осуђен на 12 година због шверца 5,7 тона кокаина, оптужен је још једино Лазаревић – за одавање поверљивих информација. После три године суђења поступак је ових дана кренуо из почетка због измене једног од чланова судског већа. Дачић је прећутно аболиран и од претходне и од ове власти. Баш као што га никад није ни дотакла афера „Кофер“!

У ове скоро три деценије Дачић само три године није партиципирао у власти. Спреман да се савршено рационално прилагоди сваком, од Слобе преко Тадића до Вучића, он вештије од свих левитира у овој нашој скривеној камери која подсећа на душевну болницу. Упркос томе што је скоро сваки његов наступ, као политичара или намуњеног вокалног солисте, увреда здравог разума и шамарчина свима нама.

Но, објективно, није он крив што је, такав какав је, ту где јесте.

Што рече Гаги Јовановић у „Професионалцима“ Душана Ковачевића:

„Није Милошевић крив, ми смо криви, ми смо говна!“

(П.С. Овај текст писан је дан након што се председник Србије извинио због: ароганције, бахатости, лицемерја, злобе, мржње...?! Ма, јок, због – глупости о перачима прозора у САД!)

([Славиша Лекић – Данас](#))